

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

VĚC CAMBAL proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 22771/04)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK**

21. února 2006

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Cambal proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

I. CABRAL BARRETO,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a pan S. NAISMITH, *zástupce tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 31. ledna 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 22771/04) směřující proti České republice, kterou na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) dne 1. června 2004 podal k Soudu pan Pavel Cambal („stěžovatel“), občan České republiky.

2. Stěžovatele zastupuje pan J. Josef, advokát zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm.

3. Soud dne 18. ledna 2005 rozhodl oznámit stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatel se narodil v roce 1964, bydliště má v Hodoníně.

5. Stěžovatel a jeho manželka jsou adoptivními rodiči děvčete narozeného v roce 1998. Blíže neurčeného dne v roce 2001 opustila stěžovatelova manželka společnou domácnost a dítě si odvedla s sebou.

6. **Dne 25. května 2001** zahájil stěžovatel u Okresního soudu v Hodoníně řízení o úpravě poměrů nezletilé pro dobu po rozvodu. Jeho manželka navrhla soudu, aby v téže věci rozhodl také pro dobu do rozvodu.

7. Ve dnech 11. a 12. června 2001 každý z rodičů navrhl vydání předběžného opatření, jímž by byla nezletilá svěřena do jeho výchovy.

8. Dne 14. června 2001 vydal soud předběžné opatření, jímž svěřil dítě do výchovy matce a stěžovateli stanovil vyživovací povinnost. Krajský soud v Brně toto rozhodnutí dne 25. září 2001 potvrdil.

9. Stěžovatel dne 20. listopadu 2001 upřesnil svůj návrh ze dne 25. května 2001 v tom smyslu, že vyzval soud, aby v rozsudku upravil jeho právo na styk s nezletilou, když tvrdil, že mu matka brání ve styku s dítětem.

10. Ústní jednání ve věci samé, konané dne 10. dubna 2002, bylo za účelem vyžádání znaleckého posudku odročeno. Dne 30. dubna 2002 ustanovil soud znalkyni z oboru psychiatrie, která měla vypracovat posudek ve lhůtě třiceti dnů. Ve dnech 27. srpna a 30. září 2002 soud vypracování posudku urgoval; ten mu byl podle všeho předložen v prosinci roku 2002. Vzhledem k tomu, že znalkyně nedoporučila styk nezletilé se stěžovatelem a navrhla, aby se tento podrobil sexuologickému vyšetření, stěžovatel vyslovil se závěry posudku svůj nesouhlas a navrhl vypracování revizního posudku.

11. Dne 18. prosince 2002 byla ustanovena znalkyně z oboru sexuologie. Její posudek, v němž doporučila široce upravit stěžovatelovo právo na styk, byl soudu doručen dne 26. března 2003. V dubnu roku 2003 vznesla manželka stěžovatele proti tomuto posudku námitky, požádala o jeho revizi a odvolala se, byť marně, proti rozhodnutí o přiznání znalečného.

12. Dne 31. března 2003 ustanovil soud v pořadí třetího znalce, uložil mu vypracování revizního posudku a dítěti ustanovil nového opatrovníka.

13. Dne 1. října 2003 podal stěžovatel návrh na vydání předběžného opatření, jímž by bylo dítě svěřeno do jeho výchovy. Soud jeho návrh dne 8. října 2003 zamítl poté, co dítěti ustanovil nového opatrovníka. Soud uvedl, že dokud trvá řízení ve věci samé a probíhá shromažďování důkazů, nemá k dispozici dostatečné podklady k tomu, aby mohl změnit předchozí rozhodnutí.

14. Dne 21. října 2003 vyzval stěžovatel soud, aby spis postoupil znalkyni. Dne 18. listopadu 2003 oznámila znalkyně soudu, že z důvodu své pracovní vytíženosti se věci může zabývat až od ledna 2004. Ve svém znaleckém posudku předloženém dne 16. února 2004 potvrdila znalkyně výchovnou způsobilost stěžovatele, vyjádřila však pochybnosti o výchovné způsobilosti matky.

15. Dne 1. března 2004 podal stěžovatel návrh, aby jeho právo na styk s dítětem bylo upraveno předběžným opatřením. Stěžovatel tvrdil, že podle závěrů znaleckého posudku se absence styku nezletilé s otcem dostává do rozporu s jejími zájmy.

Dne 8. března 2004 soud návrhu stěžovatele vyhověl a předběžným opatřením rozhodl, že má právo stýkat se s dcerou každý druhý víkend. Matka se proti tomuto rozhodnutí odvolala.

16. Na základě dopisu, v němž stěžovatel soudu sdělil, že matka předběžné opatření neplní, byla matce dne 29. března 2004 zaslána výzva, v níž ji soud upozornil na možné důsledky jejího chování.

17. Stěžovatel soudu ve dnech 5. a 20. dubna 2004 sdělil, že mu nebylo umožněno uskutečnit styk s nezletilou. Soud dne 3. května 2004 vyzval opatrovníka dítěte, aby matku vedl k plnění rozhodnutí.

18. Dne 12. května 2004 sdělila právní zástupkyně matky soudu, že její klientka předběžné opatření plní, ale že styk se stěžovatelem odmítá sama nezletilá.

19. Krajský soud, jemuž bylo podáno odvolání matky proti rozhodnutí ze dne 8. března 2004, zúžil dne 27. května 2004 právo stěžovatele na styk s nezletilou na jeden den týdně.

20. Dne 7. června 2004 navrhla matka dítěte revizi znaleckých posudků, které byly doposud vypracovány.

21. V době od 13. května do 4. listopadu 2004 stěžovatel průběžně informoval soud o dané situaci a žádal o svěřeni nezletilé do své výchovy. Stěžovatelova manželka jeho tvrzení odmítala.

Soudkyně tedy požádala sociální pracovníci a účastníky řízení o spolupráci a dne 17. září 2004 provedla pohovor s matkou, již vyzvala ke spolupráci s poradnou. Matka mimo jiné

uvedla, že navzdory jejímu vysvětlování a několika setkáním uskutečněným v přítomnosti opatrovníka (v nichž si stěžovatel nepřál pokračovat) nezletilá nadále jakýkoli styk s otcem odmítala.

22. Dne 2. prosince 2004 obdržel soud zprávu poradny, kde se dne 25. října 2004 konalo setkání rodičů a nezletilé. Podle této zprávy neprojevoval stěžovatel dostatečnou empatii a pochopení pro potřeby dítěte; jeho styk s nezletilou proto nebyl shledán příznivým pro rozvoj dítěte.

23. Vláda uvádí, že podle zprávy opatrovníka ze dne 10. prosince 2004 nebyly v péči matky zaznamenány nedostatky s tím, že stěžovatel nekontaktoval nezletilou od konce října 2004.

24. Ústní jednání konané dne 13. prosince 2004, na němž byly vyslechnuty všechny tři znalkyně, bylo za účelem vypracování revizního posudku znaleckým ústavem, navrženým účastníky, odročeno na neurčito.

25. Soud dne 24. ledna 2005 zamítl návrh stěžovatele ze dne 17. ledna 2005, jímž se tento domáhal dočasného svěření dítěte do své výchovy.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY Z HLEDISKA DÉLKY ŘÍZENÍ

26. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení o výkonu rodičovské zodpovědnosti byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...)“

27. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

28. Relevantní období začalo dne 25. května 2001 a dosud neskončilo. Trvá tedy již čtyři roky a osm měsíců pro jeden stupeň soudní soustavy s tím, že odvolací soud mezitím rozhodoval o některých vedlejších otázkách.

A. K přijatelnosti

29. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy; jiný důvod nepřijatelnosti Soud neshledal.

B. K odůvodněnosti

30. Vláda připouští, že předmětné řízení má pro stěžovatele značný význam a poznamenává, že toto řízení je již svou povahou složité. Rozhodnutí o výkonu rodičovské zodpovědnosti, které může mít dalekosáhlý dopad na život dotčených osob, lze totiž vydat až po pečlivém zvážení jejich často protichůdných zájmů.

V daném případě byla celková délka řízení v první řadě způsobena napětím panujícím mezi rodiči a jejich nesmiřitelnými postoji, které je vedly k podávání velkého počtu různých návrhů, námitek a opravných prostředků. Pro účely objektivního zjištění výchovné způsobilosti rodičů a zájmů dítěte dal soud vypracovat několik znaleckých posudků; jejich zpracovatelé však nedospěli ke slčitelným závěrům. Soudy tedy postupují přiměřeným tempem, délka řízení však závisí na rozsahu dokazování prováděného pomocí znaleckých

posudků. Jejich činnost mimoto zpomalují návrhy stěžovatele na vydání předběžných opatření, které vyžadují přednostní vyřízení.

31. Stěžovatel tvrdí, že soud nepostupoval s náležitou péčí a že pro značné prodlevy mezi jednotlivými procesními úkony neexistuje žádné objektivní vysvětlení. Rovněž se domnívá, že soud měl z vlastního podnětu zahájit řízení o změně výchovy.

32. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností daného případu a s ohledem na kritéria vyvozená z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro účastníka. Případy týkající se péče o děti je tedy nezbytně nutné projednávat ve vší rychlosti (*Voleský proti České republice*, č. 63267/00, § 102, 29. červen 2004).

33. V daném případě Soud připouští, že věc byla do jisté míry složitá, zejména z důvodu rozporů mezi rodiči, pro něž bylo nutné neustále přezkoumávat nejvyšší zájem dítěte. Stěžovateli naopak nelze vytýkat, že na obranu svých zájmů využil různých právních prostředků, které mu vnitrostátní právní řád poskytuje.

Pokud se jedná o postup orgánů, Soud na prvním místě podotýká, že dodnes nebylo vydáno žádné rozhodnutí ve věci samé a že věc je stále projednávána před soudem prvního stupně. Průtahy lze zaznamenat především ve vypracovávání znaleckých posudků; v této souvislosti Soud připomíná, že znalec je sice při vypracování svého posudku nezávislý, podléhá nicméně kontrole soudních orgánů, které jsou povinny zajistit řádný průběh vypracování posudku (*Versini proti Francii*, č. 40096/98, § 29, 10. červenec 2001). Z návrhu stěžovatele ze dne 21. října 2003 nadto vyplývá, že znalkyně ustanovená dne 31. března 2003 neměla k tomuto datu ještě k dispozici spis. Ústní jednání konané dne 13. prosince 2004 pak bylo odročeno do doby vypracování nového revizního posudku; zdá se však, že ten nebyl dodán ani do 27. května 2005, kdy vláda předložila své stanovisko. Soud opět připomíná, že smluvním státům přísluší uspořádat své soudní systémy tak, aby soudy mohly zaručit každému právo na vydání *konečného* rozhodnutí ve sporech o jeho občanských právech nebo závazcích v přiměřené lhůtě (*Gozalvo proti Francii*, č. 38894/97, § 27, 9. listopad 1999). Žalovaný stát proto nemůže poukazovat na nutnost rozhodovat o návrzích na vydání předběžných opatření a odůvodňovat tak průtahy v řízení ve věci samé.

34. Soud se po posouzení všech skutečností, které mu byly předloženy, a s ohledem na význam řízení pro stěžovatele domnívá, že soudy v projednávané věci nepostupovaly s náležitou péčí a že délku řízení, která ke dni vynesení tohoto rozsudku činí čtyři roky a osm měsíců, nelze považovat za „přiměřenou“.

Z hlediska délky řízení tedy k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy došlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 8 ÚMLUVY Z DŮVODU DÉLKY ŘÍZENÍ

35. Stěžovatel s poukazem na článek 8 Úmluvy namítá porušení svého práva na respektování soukromého a rodinného života, k němuž mělo v první řadě dojít z důvodu délky předmětného řízení.

36. Vláda se domnívá, že se tato námitka zakládá na stejných skutečnostech jako námitka týkající se článku 6 odst. 1 a že tedy není nutné se jí zabývat zvlášť (viz, *mutatis mutandis*, výše uvedený rozsudek *Voleský proti České republice*, § 116).

37. Soud shledal, že tato námitka souvisí s výše posuzovanou námitkou, a že je proto nutné prohlásit ji také za přijatelnou.

38. S ohledem na závěr učiněný v souvislosti s článkem 6 odst. 1 (§ 34 výše) se však Soud domnívá, že není třeba se zabývat otázkou, zdali v projednávané věci došlo k porušení

tohoto ustanovení (viz mimo jiné *Laino proti Itálii* [velký senát], č. 33158/96, § 25, ESLP 1999-I). Dopady délky předmětného řízení na rodinný život stěžovatele byly ostatně vzaty v úvahu v rámci posouzení významu předmětu řízení.

III. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

1. K námitce týkající se nespravedlivosti řízení

39. S poukazem na článek 6 odst. 1 Úmluvy stěžovatel zjevně namítá také nespravedlivost řízení, která má spočívat v tom, že soud dostatečně nechrání jeho zájmy.

40. Soud konstatuje, že námitka stěžovatele týkající se nespravedlivosti řízení je předčasná, neboť řízení před soudem prvního stupně nadále probíhá; vnitrostátní prostředky nápravy, jak to požaduje článek 35 odst. 1 Úmluvy, tedy nebyly vyčerpány. Z toho vyplývá, že tuto námitku je třeba v souladu s článkem 35 odst. 4 zamítnout.

2. K námitce související s nemožností kontaktu stěžovatele s dcerou

41. Stěžovatel na poli článku 8 Úmluvy opakuje svůj argument, že soudy dostatečně nechrání jeho práva a zájmy jeho dcery, a upozorňuje na skutečnost, že nemá možnost se s dcerou stýkat.

42. Vláda v první řadě namítá nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy, protože stěžovatel nevznesl námitku týkající se práva na respektování svého rodinného života před českým Ústavním soudem. Dále tvrdí, že stěžovatel nevyužil všech prostředků upravených vnitrostátním právem, aby zajistil výkon předběžného opatření o styku; stěžovatel totiž soud pouze informoval o dané situaci a žádal jej, aby matku dítěte upozornil na důsledky, jaké by neplnění jejích povinností vyplývajících ze zmíněného předběžného opatření mohlo mít.

Pokud se jedná o odůvodněnost námitky, vláda poznamenává, že na základě předběžného opatření ze dne 14. června 2001, které bylo v odvolacím řízení dne 25. září 2001 potvrzeno, byla výchova nezletilé svěřena její matce, která o ni řádně pečovala. Právo stěžovatele na styk s dítětem bylo upraveno předběžným opatřením ze dne 8. března 2004, které bylo změněno dne 27. května 2004.

V návaznosti na tvrzení stěžovatele, že mu matka odpírá styk s dítětem, soud matku dne 29. března 2004 vyzval, aby své povinnosti plnila, a upozornil ji, že v opačném případě bude vystavena postihu. Dne 3. května 2004 požádal soud o pomoc opatrovníka a dne 17. září 2004 předvolal matku k pohovoru. Vzhledem k tomu, že podle sdělení právní zástupkyně matky odmítala styk se stěžovatelem sama nezletilá, soud rodiče vybídl ke spolupráci s poradnou. Ze zprávy této poradny o setkání zorganizovaném na jeho půdě dne 23. listopadu 2004 však vyplývá, že stěžovatel nedodržel, co bylo ujednáno, když na dítě vyvíjel nátlak a slovně napadal matku; za tohoto stavu poradna nedoporučila pokračování styku stěžovatele s dítětem.

Vláda závěrem uvádí, že stěžovatelova tvrzení jsou v naprostém protikladu k tvrzením jeho manželky. V daném případě tedy soud čelí velmi složité situaci, kterou se snaží vyřešit s pomocí opatrovníka a znaleckých posudků, jejichž závěry jsou však taktéž protichůdné.

43. Stěžovatel se ohrazuje proti předběžné námitce vlády s tvrzením, že se nedomáhá ochrany proti nedůvodnému zásahu, ale o „zadostiučinění z důvodu nečinnosti toho, kdo má zákonnou povinnost odstranit následky“ takového zásahu. Rovněž popírá, že by soud toliko vyzval, aby jeho manželku upozornil na důsledky neplnění jejích povinností, a tvrdí, že toto z předložených materiálů nevyplývá.

Pokud se jedná o odůvodněnost, stěžovatel vládě vytýká, že si ze spisu vybrala pouze některé informace a jiné, významnější, ponechala bez povšimnutí. Tvrdí, že jeho právo na styk s dcerou bylo porušeno, neboť mu české soudy nezajistily možnost ji vídat ani ne zahájily řízení o změně výchovy.

44. Soud se v první řadě nedomnívá, že by bylo nutné zabývat se v projednávané věci otázkou, zda stěžovatel splnil podmínku vyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy, neboť i kdyby tak učinil, jeho námitky jsou nepřijatelné z jiných, dále uvedených důvodů.

45. Soud zejména podotýká, že jelikož řízení o výkonu rodičovské zodpovědnosti nadále probíhá, neexistuje dosud žádné pravomocné rozhodnutí o stěžovatelově právu na styk s dítětem. Jediným vykonatelným rozhodnutím je tak předběžné opatření ze dne 8. března 2004, vydané na návrh stěžovatele ze dne 1. března 2004. V této souvislosti je třeba konstatovat, že stěžovateli nic nebránilo, aby takový návrh podal dříve. Soud rovněž poznamenává, že soud po vydání zmíněného předběžného opatření a po sdělení stěžovatele, že se jeho právo na styk s dítětem neuskutečňuje, nezůstal nečinný. Přijal naopak jistá pozitivní opatření, jako byla výzva ze dne 29. března 2004 a součinnost opatrovníka, sociální pracovnice a poradny, což svědčí o jeho vůli navázat vztah mezi stěžovatelem a jeho dcerou; současně chránil nezletilou, která zjevně odmítala jakýkoli kontakt se stěžovatelem. Soud rovněž nemůže ponechat stranou skutečnost, kterou stěžovatel ostatně nevyvrátil, a sice že stěžovatel odmítl možnost navázat kontakt s dcerou prostřednictvím opatrovníka (§ 21 výše) a že se na setkání dne 25. října 2004 choval nevhodně (§ 22 výše).

Pokud se jedná o argument stěžovatele, že informace poskytnuté vládou jsou selektivní a místy nepravdivé, Soud nemůže než konstatovat, že mu stěžovatel nepředložil konkrétní skutečnosti ani listiny, které by je mohly vyvrátit, a to tím spíše, že těch několik materiálů připojených k formuláři stížnosti se týká pouze úkonů učiněných do vydání předběžného opatření ze dne 8. března 2004.

46. S ohledem na všechny tyto skutečnosti a rozsahu své příslušnosti rozhodnout o předložených tvrzeních Soud neshledal žádný náznak porušení článku 8 Úmluvy.

Z toho vyplývá, že tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná a musí být v souladu s článkem 35 odst. 3 a 4 Úmluvy zamítnuta.

IV. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

47. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

48. Stěžovatel požaduje náhradu hmotné škody ve výši 225 €, která má odpovídat marně vynaloženým nákladům na dopravu do místa bydliště dcery, a dále náhradu morální újmy ve výši 24 000 €.

49. Vláda poukazuje na neexistenci příčinné souvislosti mezi požadovanou hmotnou škodou a tvrzeným porušením Úmluvy; dle jejího názoru totiž nelze zjistit, zda by stěžovatel takové náklady vynaložit nemusel, pokud by Úmluva porušena nebyla. Částku, již se stěžovatel domáhá z titulu morální újmy, považuje vláda za přemrštěnou a vyzývá Soud, aby mu přiznal pouze částku přiměřenou.

50. Soud má za to, že stěžovatel utrpěl jistou morální újmu, která nemůže být dostatečně zhojena konstatováním porušení článku 6 Úmluvy.

Soud se s ohledem na význam sporu pro stěžovatele domnívá, že je třeba mu na spravedlivém základě podle článku 41 Úmluvy přiznat z titulu morální újmy částku 4 000 €.

B. Náklady řízení

51. Stěžovatel rovněž požaduje náhradu nákladů řízení ve výši 371 €.

52. Vláda poznamenává, že tento nárok není nijak upřesněn a že stěžovatel neprokázal reálnost, nezbytnost a účelnost uvedených nákladů.

53. Soud v této věci poznamenává, že stěžovatel nepředložil žádný doklad ani žádnou jinou skutečnost, na jejichž základě by bylo možné vypočítat náklady řízení vynaložené před vnitrostátními soudy s cílem zamezit tvrzenému porušení Úmluvy nebo toto porušení napravit. Soud proto zamítá veškeré nároky související s náklady řízení na vnitrostátní úrovni.

Soud však vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v průběhu celého řízení před ním zastoupen, považuje za přiměřené mu z tohoto titulu přiznat částku 350 €.

C. Úroky z prodlení

54. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou, pokud se jedná o námitky týkající se nepřiměřené délky řízení a jeho dopadů na soukromý a rodinný život stěžovatele, zbytek stížnosti prohlašuje za nepřijatelný;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že není nutné zabývat se námitkou opírající se o článek 8 Úmluvy odděleně;
4. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 4 000 € (čtyři tisíce euro) z titulu náhrady morální újmy a částku 350 € (tři sta padesát euro) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tyto částky budou převedeny na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do okamžiku zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 21. února 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudů.

S. NAISMITH
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA
předseda